

El cor del Bosc Negre

Laia Longan

Il·lustracions de
Jordi Vila Delclòs

1

No tots els llocs són iguals. Hi ha racons de món on hi ha tresors. No sempre són fets d'or o de joies. De vegades són tresors enterrats en el temps, que no es poden tocar ni agafar, indrets on es preserven coses que ja han desaparegut o que algun cop van existir. El corb ho sap bé, perquè sobrevola el Bosc Negre des de temps immemorials, i el guarda. Com tothom sap, un tresor s'ha de vigilar. Són les coses que més fàcilment desapareixen, tot i estar ben amagades.

Al corb li agradava aquella muntanya vella i fosca com ell mateix, i li agradava aturar-se a xerrar amb els arbres, que sempre parlaven en veu baixa, i s'acostava a les cases d'aquell poblet, Brev El Vell, encastat entre la carena i el bosc, a sentir els seus murmuris i paraules. Li agradava sentir-ne les veus, que ressonaven en la solitud d'aquelles altes muntanyes tan aïllades. I llavors ell també grallava.

Per al corb, el temps no existia. Tampoc per als arbres, almenys no com existia per a la gent de Brev El Vell, amb els seus anys mesurats per rellotges i l'envelliment de les dècades. Tot això per al corb no significava res.

Els vilatans deien que abans que existís el petit poble, el corb ja hi era, perquè sobrevolava aquelles fosques teulades a dues aigües fetes de fusta d'abet i la cúpula negra de l'església des que en tenien memòria. S'explicaven històries molt antigues, històries que ja contaven els avis i els avis dels avis, i deien que totes nasqueren en la llengua negra del corb, perquè ell tot ho veia. També deien que els seus ulls eren la porta d'entrada del passat, i que si el corb et mirava fixament, podies veure allò que havies perdut.

En aquell poblet s'havia perdut molt, en el passat. Era una terra enterbolida pel pas dels pobles i les guerres, i el cor d'aquells arbres s'havia anat enfosquant amb el pas dels homes que hi havien viscut i lluitat.

Deien que l'últim cop que algú havia trepitjat el bosc va ser durant la Guerra dels Trenta Anys. La tala, per construir canons i vaixells, va ser ferotge. Aquells arbres, farts de les lluites i la cobdícia dels homes, es van alçar en contra seva.

Deien que, des de llavors, el corb vigilava com un sentinella que ningú no traspassés aquella frontera. A canvi d'aquella solitud, el bosc deixava els vilatans en pau.

Amb el pas dels anys, ja ningú no recordava quins havien sigut els fets, però els temors i les llegendes havien sobreviscut, i ningú no gosava endinsar-se encara en la boscúria. Així, el petit poble vivia d'esquena a aquell bosc inhòspit i verge, en un país que també vivia la seva pròpia foscor i aïllament.

Però alguna cosa estava canviant. Aquell passat havia quedat oblidat, tenien altres preocupacions, i els semblava impossible que una cosa així, l'alçament d'un bosc sencer com si es tractés d'un castell ple de soldats, pogués tornar a ocórrer. Dubtaven fins i tot de si havia passat mai, perquè, ja se sap, els homes tot ho mesuren en temps humà. Però què són deu anys, cinquanta o dos-cents per a una roca tèrbola, un roure mil·lenari o un tresor amagat en la profunditat de la terra?

El corb va sobrevolar el petit poble i es va dirigir bosc enllà, on només es podien contemplar arbres a l'horitzó. Semblava que les branques es podien bellugar com si fossin braços i tocar el

cel, i les fulles, vives com esperits, es fonien amb el frec de les ales de l'animal en una única negror. Era l'hora foscant, quan el corb penetrava en les tofes denses d'aquells arbres i desapareixia com una ombra més, fins que es tornés a alçar el sol.

2

El van despertar els crits.

Casa seva no era gran, tenia dues habitacions, a més del menjador, la cuina i un lavabo petit. Com qualsevol altre pis de ciutat. L'única particularitat era que estava ple de llibres, diaris i revistes, perquè la seva mare era escriptora i periodista.

Van esbotzar la porta per entrar i van llençar piles de llibres a terra, i papers, però, tot i el terrabastall, en Dinu no es va despertar fins que no va sentir els crits de la Viorica, la mare. En Cornel, el pare, també cridava, però els seus crits no els va sentir. Només els crits d'ella, que ressonaven pertot i se li van clavar endins, com minúscules agulletes de cap que li impedien bellugar-se.

Després, aquells soldats se la van endur, i el pis va quedar del tot en silenci. En Cornel encara va trigar una bona estona a atrevir-se a anar a l'habitació d'en Dinu. El va trobar assegut al llit,

immòbil. Els seus ulls verdosos tremolaven amb una llum estranya, com dues cuques. Per un moment, va pensar que era la Viorica. També ella, abans que se l'enduguessin, tenia aquells ulls. En Cornel va saber que era el terror. El terror que se li havia ficat a dins.

No parlaven mai del que havia passat. Tot i això, en Dinu sabia que el pare no havia deixat de buscar la mare. Neguitós i desesperat, passava hores fora de casa, i quan arribava, es passava l'estona parlant per telèfon amb gent que en Dinu no coneixia fins que un dia va aparèixer la notícia. El titular deia: «Trobada morta la periodista Viorica Popescu». Els subtítols aclarien: «La popular periodista i escriptora havia estat relacionada amb grups insurgents contra el Moviment Nacional i el nostre govern». I més avall, dins de la notícia: «Segons declaracions del Departament de Seguretat de l'Estat, es tracta d'un robatori amb violència».

D'un dia per l'altre, en Dinu es va adonar que el pare s'havia convertit en una persona del tot diferent, i es negava a parlar de la mare i del que havia succeït, fins i tot amb els amics o la família.

–Ens podrien sentir –li deia el pare a en Dinu, per justificar-se.

–Qui?

–La *Securitate*.

–*Securitate*? Qui són?

–Són els altres. Els que treballen pel Departament de Seguretat de l'Estat.

Qui eren aquells «altres», la *Securitate*, en Dinu no ho sabia. El que sabia és que a casa tot s'havia omplert de tristor, xiuxiuejos i silenci.

Dins seu, però, només hi havia lloc per a la por. Aquella por li havia entrat dins el cos amb els crits de la mare i la foscor de la nit, i era tot el que recordava del que havia succeït. Cada cop que hi pensava, la por el feia tremolar i el paraitzava, i no només això, sinó que li feia sentir una vergonya tan gran dins seu que s'havia d'amagar fins i tot del pare.

Per no deixar sortir aquella por, només va trobar un remei: llegir. Llegia tothora. Quan va acabar amb els llibres dels prestatges de la seva habitació, va agafar els de les prestatgeries de l'estudi de la mare. I després va llegir tots els llibres que havia escrit la Viorica, fins i tot els que no acabava d'entendre. Aquelles històries, les paraules que havia deixat la mare, el

consolaven i li feien companyia, com també n'hi feia en Trol, el gos negre i juganer de la família dels bracos que l'avia, la mare d'en Cornel, havia portat d'una gossera. Encara que el nen no ho havia confessat mai, l'avia de seguida havia esbrinat el mal que el devorava per dins i sabia molt bé que un gos com en Trol ajudaria el seu net amb aquella càrrega pesada. En Trol, amb la seva alegria innocent i el seu silenci ple d'excitació i vida, no se separava mai del nen.

Però llegir no va ser suficient i tampoc ho va ser en Trol. En Dinu continuava tenint malsons i el cap se li omplia de monstres. Tot i que intentava ocultar-ho, el pare el sentia des de la seva cambra, i quan ho va consultar a un metge, va saber que el nen probablement patia paràlisi del son. Per això, quan arribava el vespre, en Dinu estava tan neguitós que no podia deixar de xiular. Quan aquella por es despertava i el començava a travessar, era l'únic remei que li funcionava. Sempre xiulava la mateixa cançó. Era una melodia que li cantava la mare de petit, abans d'anar a dormir, perquè ja des de ben menut li havia fet molta por la foscor.

Des que la mare havia desaparegut, en Dinu la xiulava una vegada i una altra, però la nit, com

quan era petit, sempre arribava. En Cornel no podia suportar sentir-lo, perquè allò li despertava el seu propi dolor. Quan sentia aquella melodia travessant la paret entre habitacions, es feia l'adormit, perquè sabia que si entrava a l'habitació del fill, enmig d'aquella foscor, confondria aquells ulls, aquella manera de xiular, amb els de la Viorica.

Van passar els mesos i semblava que la rutina tornava a poc a poc a la vida d'en Dinu, fins que, alertats per uns bons amics, la família es va assabentar que els militars preguntaven per en Cornel i van haver de fugir a correuita de casa.

–Anirem al nord, a Brev El Vell –li va dir en Cornel a la seva mare–. L'antiga casa familiar dels Popescu encara hi deu ser.

–A ella li hauria agradat. Tot i que no en parlava gaire, sempre vaig tenir la sensació que hauria volgut tornar a casa seva –va respondre l'àvia.

Els pares de la Viorica van morir quan ella era molt jove, i els serveis socials es van endur

aquella nena lluny de Brev, un petit poble perdut enmig de les muntanyes. Va créixer en un orfenat, a la ciutat, i gairebé va oblidar del tot el lloc on havia nascut. Anys després, abans que ella i en Cornel es casessin, van fer una escapada al seu poble i van poder entrar a la casa, que pertanyia a la Viorica. Encara que tenien molts plans per arreglar-la, va ser l'única vegada que hi van anar.

–Jo em quedo aquí. Ja soc massa vella per bellugar-me i, a hores d'ara, ja no tinc por de res –va anunciar l'àvia.

En Cornel i en Dinu van carregar tot el que van poder dalt d'una furgoneta atrotinada que els amics els havien aconseguit. També es van endur en Trol. A en Dinu el van haver d'arrencar dels braços de l'àvia perquè pugés a la furgoneta.

I així van deixar enrere la ciutat i el pis que sempre havia sigut casa seva.